

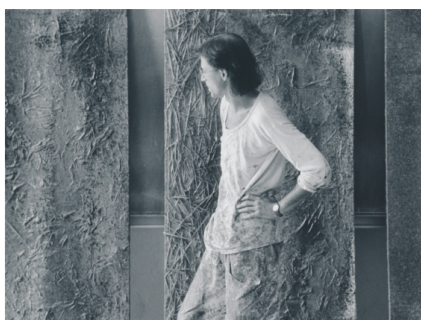
galerija **m** miklova hiša

VLJUDNO VABLJENI NA ODPRTJE RAZSTAVE
FOTOGRAFIJ TIHOMIRJA PINTERJA / IZ LIKOVNE
ZBIRKE GALERIJE MIKLOVA HIŠA, KI BO V
ČETRTEK, 20. FEBRUARJA 2020, OB 19. URI
V GALERIJI MIKLOVA HIŠA.
RAZSTAVA BO ODPRTA DO 5. APRILA 2020.

20-2-2020 / 19.00
IZ LIKOVNE ZBIRKE GALERIJE MIKLOVA HIŠA

TIHOMIR PINTER
TIHOMIR PINTER

Galerija Miklova hiša v svoj razstavni program vsako leto umesti razstavo z izborom del iz svoje Likovne zbirke. Zaradi preobsežnosti zbirke za enkratno predstavitev jo predstavljamo ciklično z vsakoletnim izborom del. Pričujoča razstava osvetljuje dela fotografa Tihomirja Pinterja, ki je v preteklem letu za Likovno zbirko Galerije Miklova hiša poklonil preko 170 ročno izdelanih analognih srebroželatinskih fotografij iz cikla Umetnik v ateljeju, nastalih v osemdesetih letih prejšnjega stoletja.

Razstava vsebinsko stremi k aktualizaciji preteklega likovnega dogajanja v Ribnici, pri čemer v ospredje postavlja Ribniška likovna srečanja, ki so potekala med letoma 1979 in 1991. Srečanja slovenskih likovnih ustvarjalcev predstavljajo enega pomembnejših premikov, ki so vplivali na začetek kontinuirane galerijske in likovne dejavnosti v Ribnici, njihova zapuščina pa pomeni osnovo Likovne zbirke, ki jo še danes hrani in dopolnjuje Galerija Miklova hiša. Izbor razstavljenih del zaokrožajo portreti petindvajsetih umetniških ustvarjalcev, ki so se v preteklosti udeleževali likovnih srečanj in katerih dela se hranijo tudi v Likovni zbirki. Za nekatere fotografske posnetke, ki so nastali v času srečanj, je med drugim zaslužen tudi Tihomir Pinter, ki je na povabilo organizatorjev kot fotograf prisostvoval zadnjemu likovnemu srečanju leta 1991. V okviru razstave je, skladno z začrtano vsebinsko tematiko, izpostavljena figura Staneta Jarma, ki je sodeloval na skoraj vseh začetnih Likovnih srečanjih Janko Trošt (1979–1983), hkrati pa velja za enega pomembnejših kiparjev, ki je deloval na geografskem območju, ki ga vsebinsko pokriva Galerija Miklova hiša.

Tihomir Pinter je eden vidnejših slovenskih fotografov, ki se je v domačem likovnem prostoru uveljavil že sredi šestdesetih let prejšnjega stoletja. Na začetku umetniškega udejstvovanja so ga pritegnili predvsem motivi iz nekdanjih jugoslovanskih železarn, kjer se že kaže njegova močna navezanost na figuro in prostor, ki jo obdaja. Zanimanje za (delovno) okolje ter pristnost človeške podobe in značaja ga je spremljalo skozi celotno umetniško pot. Na začetku sedemdesetih let so motiviko železarn zamenjale portretne fotografije slovenskih likovnih ustvarjalcev, ki veljajo za najprepoznavnejši del Pinterjevega opusa. Pinterjevi začetni in naključni obiski ateljejev slikarjev in kiparjev so postopoma prerasli v sistematično fotografiranje slovenskih likovnikov, katerih portreti so del obširnega fotografskega cikla z naslovom Umetnik v ateljeju. Formalno bi lahko tovrstne fotografije umestili v polje med žanrsko in portretno fotografijo, kjer igrajo enakovredne vloge tako umetnikova podoba in njegova gestikulacija kot tudi prostor in detajli, ki ga obkrožajo. Pinter je s tovrstnimi fotografijami posegel ne le v najintimnejši fizični prostor ustvarjalcev, temveč tudi v njihov intimen ustvarjalni proces, ki pogosto ostaja skrit očem javnosti. Posneti najpristnejše trenutke umetnikovega ustvarjanja, hkrati pa ostati neviden in nemoteč člen za ustvarjalca sta fotografovi temeljni težnji, ki pa sta, kot pravi sam, pogosto težko združljivi. Fotografova prisotnost lahko nehote zmoti ustvarjalni proces, pri čemer se zgubita pristnost in iskrenost, ki pri Pinterjevih fotografijah veljata za temeljna elementa kakovostnega posnetka. Ravno zato se poleg iskanja umetnikove pristne izraznosti, ki je ob navzočnosti fotoaparata velikokrat težavna, osredotoča tudi na iskanje ustvarjalčeve nezavedne, težko zaigrane in spontane gestikulacije, pri kateri je osvobojen vseh pretenzij in vlog, ki jih mora igrati v družbi. Eno izmed vidnejših problematik pri upodabljanju človekove podobe in posledičnem odkrivanju njegovih notranjih značilnosti zagotovo predstavlja narcisoidna težnja, da si portretiranec pogosto lasti lastno podobo in zagovarja absolutno resnico samopercepcije. Na prvi pogled se zdi, da gre za postransko problematiko, ki pa se pogosto izkaže kot temeljna omejitev pri praviloma svobodnem kreativnem procesu fotografa. Tihomir Pinter v procesu ustvarjanja deluje kot posrednik med vsemi silami, ki ga obkrožajo, še posebno pa med lastnim jazom in jazom portretiranca. Na eni strani je portretiranec, ki želi biti čim bolj predstavljen in običajno teži k idealni (samo)podobi, na drugi pa portretist, ki hoče ustvariti svoje videnje podobe in prizora, ki se odvija pred njim. Pri ustvarjanju poskuša s pomočjo iskrenega in spoštljivega odnosa do umetnosti ter s pomočjo svoje artistske svobode in likovne občutljivosti prikazati umetnikovo osebnost in tisto, kar je očem na prvi pogled prikrilo.